

CAPCANA
VOL.2

© 2015 Simona Stoica

© 2015 Cărțile Arven

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Această narațiune este fictivă. Orice asemănare cu întâmplări sau personaje istorice este aleatorie.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
București, România

www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA, SIMONA
Capcana / Simona Stoica. - București : Herg Benet, 2015-
2 vol.
ISBN 978-606-763-040-4
Vol. I. - 2015. - ISBN 978-606-763-039-8

821.135.1-31

Tipărit în România

Wolfmaner
Wolfcraft

Nu se simțise niciodată în siguranță alături de o Nagazi.

Pentru Hope, ele nu reprezentau decât creaturi întunecate care se hrăneau cu temerile oamenilor incapabili să lupte împotriva lor. Fiecare strop de energie deținut de trupurile Nagazilor provenea din folosirea îndelungată a celor opt Elemente, o tehnică complexă care le accelera puterile, însă, în același timp, le făcea dependente de ele. Ori de câte ori un Rephelim își unea mintea și trupul cu Elementul care îi fusese predestinat, o Nagazi simțea imediat schimbarea care survenea în corpul ei și reducea energia Elementului respectiv, până când organismul renunța cu desăvârșire la el. Cel puțin pentru o perioadă. Exista mereu pericolul ca Rephelimul să poată pătrundă în mintea unei Nagazi, dacă știa cum să-și exercite în mod corect influența asupra Elementului său, însă riscul de a fi vătămat era destul de ridicat.

După avertismentele lui Azazeal, toți renunțaseră să mai încerce.

Hope încerca să ignore prezența Vustiei, care se plimba deja de câteva ore bune prin culoarele bibliotecii cu un volum îmbrăcat în piele în brațe. Îl ținea

apăsat la piept și, după câteva încercări nereușite de a zări titlul, tânăra renunțase. Stătea ghemuită în fotoliu, rupea fără încetare filele din *Pași îndepărtați* și le arunca cu nepăsare în flăcările din șemineu, așteptând să apară Malek.

Felul în care se purtase cu Shade o nedumerise și fusese tentată să-l părăsească și să-l lase să se descurce singur cu Jack și Aqua, dar ceva o împiedicase și o forțase să rămână de partea lui și să-l ajute să scape. Prezența lui Mordecai fusese o surpriză pentru Hope, dar știa că atât timp cât era de partea lui Malek, nicio Nagazi nu ar fi îndrăznit să-i facă rău. Nu același lucru putea să spună și pentru Shade. Încercase de mai multe ori să-l convingă pe Malek să-i dea voie să o vadă, însă Rephelimul refuzase de fiecare dată, iar ultima oară o amenințase că o va azvârli și pe ea în temniță, însă soarta de care avea să aibă parte avea să fie mult mai dură decât a lui Shade. Hope auzise toate legendele care circulau în Haven despre torturile la care își supuneau Nagazi prizonierii și nu dorea să simtă pe pielea ei acele urmări. Puținele persoane lăsate libere de creaturi, după ore, zile sau chiar ani de tortură sfârșiseră prin a ajunge mai periculoase decât ukarii care ardeau sate din temelii și ucideau orice ființă în care viața își găsea sălaș.

Plictisită, aruncă restul volumului în flăcări. Se întoarse spre Vustia, cu gândul să o întrebe dacă mai era nevoită să rămână în continuare în conac, dar femeia dispăruse. Hope se ridică din fotoliu și parcurse culoarul în care o văzuse ultima oară până la jumătate. Privirea ei alunecă fugar pe zecile de titluri care îi treceau prin fața ochilor, dar nimic nu-i atrase

atenția în mod deosebit.

— N-ai fost niciodată prea pasionată de cărți.

Se întoarse în direcția vocii. Malek stătea în capătul culoarului. Lumina șemineului îi înconjura silueta într-o aură de foc și îi menținea chipul în întuneric.

— Cărțile nu mă ajută să rămân în viață.

— Te ajută să uiți, îi răspunse Rephelimul. Preț de câteva ore nu mai știi cine sau ce ești. Te lași purtat de imaginile ce îi se conturează în minte prin intermediul cuvintele citite în gând, ajungi să ai sentimente pentru persoane care iau naștere din filele care se răsfire cu repeziciune în fața ta și, când ajungi la ultima, regreti că totul s-a sfârșit și că ești nevoit să te trezești din nou la realitate. În prezentul tău. În lumea ta.

— Și de ce nu mi-aș dori așa ceva?

Malek era dezamăgit de răspuns. Când Hope se opri lângă el, Rephelimul ridică mâna spre chipul ei și înfășură o șuviță argintie între degete. Deși gestul părea intim, gândurile lui nu se îndreptau în direcția ei.

Își lăsa brațul să coboare neputincios între trupurile lor și își concentrează întreaga atenție asupra focului răspândit de șemineu. Flăcările păleau cu repeziciune și, în câteva secunde, biblioteca se cufundă în beznă. Hope încercă să-i vorbească, dar el îi acoperi gura cu o mână și o împinse până atinse cu spatele rafturile de lemn. Își sprijini trupul de ea și își lăsa degetele să i se plimbe în voie pe corp, fără să primească niciun semn de protest din partea ei. Îi trase în jos bluza pentru a-i dezveli umărul. Buzele lui poposiră scurt pe piele, apoi urcară pe gât și pe obraji,

evitându-i gura deschisă. Hope voia să-i înconjoare trupul cu brațele, dar Malek i le imobiliză la spate printr-o singură mișcare. Ea scoase un geamăt slab când el îi forță picioarele să se deschidă. Rămase fără suflare când el îi trase în jos pantalonii și lenjeria, apoi o trase mai aproape de el, eliberându-i brațele. Îl prinse cu mâinile de păr și reuși să-i pronunțe cu greu numele înainte ca Malek să o sărute. Buzele lui erau fierbinți și lipsite de orice urmă de tandrețe. O sărută cu furie și disperare, o forță să se deschidă în fața lui la fel cum un boboc de floare își arată frumusețea la prima geană de lumină. Hope nu ripostă și îl lăasă să facă tot ce voia cu corpul ei. Mâinile lui o ridicară în aer fără să întrerupă sărutul. Îi simțea limba în gură, degetele pe sâni și scoase un țipăt mut când se prăbușiră înlănțuiți pe podea. Greutatea lui o strivea, dar emoțiile pe care le simțea o făceau să fie oarbă în față oricărei dureri.

Când șoldurile lor se lipiră, ea deschise amețită ochii. Nu ținea minte când îi închisese, dar când privirea ei se înlănțui cu a lui, cuvintele luară naștere înainte ca ea să aibă puterea sau voința de a le opri.

— Te iubesc.

Simți imediat schimbarea survenită în el. Trupul îi rămase perfect nemișcat și ea putea să-i audă bătaile agitate ale inimii. Cu o mișcare fluidă, Malek se sprijini pe palme și se ridică în picioare. Hope se uită nedumerită la el, dar își reveni repede din șoc și îl prinse de mână înainte ca el să se îndepărteze prea mult de ea.

— Stai!

O smuci de încheietură și îi prinse gâtul cu

cealaltă mână. Degetele lui îi atinseră pielea cu o prefăcută delicatețe, înainte ca buzele să i se lipească scurt de ale ei.

— Îmbracă-te și pleacă din Wolfmaner cât poți de repede. Alianța noastră s-a încheiat.

— Malek...

— NU!

Se îndepărtă cu pași împleticiți de ea și, în ciuda întunericii din jurul lor, Hope putea să-i distingă ochii ca doi luceferi argintii care îi trimiteau săgeți otrăvite direct în inimă.

— Alianța noastră s-a încheiat, repetă Malek cu încăpățănare. Trebuie să te îndepărtezi de conac cât poți de repede și să eviți orice contact cu cele Zece Orori până când traversezi Voalul în Haven. Acolo vei ști să-ți porți singură de grijă.

— De ce faci asta?

— Ți-am spus deja! țipă Malek. Ți-ai îndeplinit partea, acum lasă-mă și pe mine să fac același lucru. Am prins-o pe Shade și în curând Jack se va afla la mila lui Mordecai. Nu mai există niciun motiv pentru care să rămâi în Wolfcraft.

— Tocmai ți-am spus motivul, se apără Hope, bucuroasă că el nu putea să-i zărească roșeața din obraji.

Malek încercă să râdă ca să-și ascundă sentimentele, dar nu izbuti decât să-i provoace și mai mult rău. Nu asta își dorea.

— Ai impresia că mă iubești. Eu am fost cel care te-a scăpat de demonii care te urmăreau din trecut, însă nu sunt cavalerul rătăcit care a venit să te salveze, ca să ajungă mai târziu să se îndrăgostească de tine și să-ți ofere viața după care tânjești. O

negi cu desăvârșire, dar locul tău este în continuare în Stoneheaven, alături de Azazeal și de ceilalți Rephelimi. Acolo este căminul tău, familia ta... eu sunt doar dușmanul. M-am folosit de tine pentru a o convinge pe Viola să-și folosească puterile împotriva lui Shade. Atât Elesta cât și Anastasia au fost ucise, ultima de mâna ta. Indiferent de natura pactului pe care l-ai făcut cu ea, Viola va dori să capete niște răspunsuri și nu cred că ai vrea să o înfrunți acum. O să mă ocup personal de ea, când voi decide că ne este mai utilă moartă decât vie, dar, până atunci... pleacă.

— Te înșeli, Malek Hellfire. Am știut de la bun început că te folosești de mine, dar te-am lăsat. Am avut un scop comun și aproape l-am atins. Cuvântul unui Rephelim este sacru și am hotărât ca niciunul dintre noi să nu atenteze la viața celuilalt cât timp pactul este valabil. Acum că l-ai desfăcut, nimic nu te reține. Nu pot și nici nu-mi doresc să mă întorc în Stoneheaven. Nu vreau să traversez Voalul și să fiu doar un simplu pion în vărsarea de sânge pe care Azazeal, Mordecai și Nimrod o vor dezlănțui când toți vom ajunge în Haven. Sunt sătulă de uneltiri, de lupte și de morți! Chiar dacă nu mă crezi, am ajuns să te iubesc. Mi-ai fost alături când teama m-a învins și m-ai ajutat să trec peste ea. Nu ai fugit, ai rămas cu mine. Nu am nici un motiv să rămân în viață dacă tu alegi să-mi întorci spatele și să mă lași singură în fața celorlalți. Nu vreau să mai rămân în viață dacă se întâmplă asta.

Hope vorbise repede, abia îndrăznind să răsuflă, știind că și cea mai mică pauză putea să-i rezece curajul și să o împiedice să-și exprime gândurile și prin cuvinte, nu doar prin gesturi. Malek își acoperi

ochii cu mâna și oftă. Se atașase de Hope și ținea la ea, dar nu crezuse că sentimentele ei puteau să capete o formă atât de profundă. De atâtea ori o bruscase și se purtase urât cu ea, însă de fiecare dată îi rămăsesse alături și nu așteptase nicio scuză din partea sa. Îl calmase și-l susținuse de când făcuse primul pas în Wolfcraft, iar acum... era nevoit să rănească singura persoană care îi era dragă pentru a păstra în neștiință evenimentele ce aveau să se petreacă în următoarele nopți în Wolfmaner.

— N-am să te mint. N-am să-ți spun că te iubesc sau să-ți promit că dacă vreodată voi fi pus să te omor am să aleg să te păstrez în viață. Nu sunt o Nagazi, dar nici Rephelim nu am rămas. Sunt un pribeag care încearcă să afle răspunsuri și nu am nevoie de nimeni lângă mine. Prefer să fac totul singur, decât să rănesc pe cineva care ține la mine. Nu mă îndoiesc de sentimentele tale, ci de ale mele. Eu... nu sunt în stare să iubesc. Dacă aș fi fost, atunci soarta noastră ar fi fost diferită. Poate că există o șansă de a fi împreună, dar... nu cred.

— Aqua.

Îi rosti numele cu atâta ură, încât Malek făcu un pas în direcția ei pentru a o atinge pe braț, sperând că asta avea să o calmeze. Hope se feri de el și își strânse mâinile în jurul corpului, într-o încercare nereușită de a-și ascunde goliciunea. El își scoase cămașa și i-o înmână cu reținere, neștiind cum să mai reacționeze în fața ei. Ea îi respinse gestul și își șterse ochii cu dosul palmei.

— Ori de câte ori eram cu tine, știam că gândurile tale nu erau îndreptate spre mine. Când am făcut drago...

Chiar dacă nu putea să-i zărească trăsăturile, Malek ar fi băgat mâna în foc că buzele îi tremurau, orice cuvânt rostit cerând un efort în plus din partea ei.

— Când am făcut sex, te-am simțit fiecare clipă alături de mine. Mi-ai alungat temerile și mi-ai supravegheat toată noaptea somnul. Atunci, nu a existat nimeni între noi, nici măcar Aqua. Apoi, când ne-am dus după Shade... am fost geloasă pe modul în care o priveai. Și nu te uitai la ea ca la o femeie. Nici nu aveai cum, e doar un copil. Dar există o atracție ciudată între voi și o sincronizare aproape mistică în mișcări atunci când v-ați luptat. Când a apărut Aqua, totul s-a schimbat din nou. Ai uitat de Shade, de Nagazi, chiar și de prezența lui Harper, care ar fi putut să te omoare la o simplă neatenție din partea ta. Pentru tine, în acel moment... nu exista decât ea. Așa că te rog măcar să ai curajul să nu mă minți în față cu atâta nerușinare. Ești capabil să iubești, fiindcă niciodată nu ai încetat să tânjești după *Stăpâna Oceanelor*, încheie cu dispreț Hope.

— Nu-mi spune mie ce simt, o atenționă Malek.

— Cineva trebuia să o facă la un moment dat, îi reproșă tânăra, înainte să-i întoarcă spatele și să dispară în întuneric.

— Ar fi bine să te îndepărtezi de conac, Hope Medvedev. Nu aș vrea să fiu eu cel care te omoară.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, se auzi vocea ei, răspunzându-i din depărtare. O să am grijă să nu fiu în preajma ta când Mordecai o să fie cel ucis.

Casa de vară
Wolfcraft

Ploaia bătea cu putere în geam. Lacrimi transparente se prelingeau pe sticlă, formând un mozaic lipsit de culoare, care se spulberă când Sarah deschise larg fereastra. Se așeză cu genunchii pe pervaz și își lăsă părul liber pe umeri. Avea ochii roșii și buzele îi tremurau încontinuu, împiedicând-o să vorbească. Se încordă când Derek o apucă de braț și o forță să vină după el în cameră. Trase perdeaua pentru ca apa să nu intre în mansardă și o așeză cu grijă în fotoliu. Îi acoperi corpul cu o pătură, dar știa că asta nu avea să-i alunge frigul care îi intrase adânc, în oase.

Frig sau teamă?

Imaginile erau neclare și păreau să-i fugă din minți de fiecare dată când formele începeau să prindă contur. Se trezise alături de Sarah și de Michael în grădina din spatele casei de vară, în urmă cu câteva ore. Amintirile lor erau neclare și, în primele minute, nici măcar nu fuseseră în stare să se miște. Ploaia îi udase până la piele și hainele le atârnav grele pe corp. Sarah privise în gol, nepăsătoare la apa ce-i îi umplea gura larg deschisă. Michael o luase în brațe și o dusesse direct în baie, însă nici măcar apa fierbinte nu reușise să o ajute să-și revină. Îi schimbaseră cu forța hainele și Derek fusese nevoit să o țină

imobilizată, pentru ca Michael să o dezbrace. Își ținu-se în permanență ochii închiși, dar se simțise ca un violator care-și abuza victima și încercă să-i insufle siguranță înainte de a o ataca.

În următoarele două ore, refuză să vorbească, să mănânce sau măcar să bea apă. Și Derek n-o putea învinui.

Michael intră în mansardă și închise ușa cu cheia. Îi aruncă lui Derek două pachete cu mâncare și acesta le prinse din zbor, apoi scoase o sticlă de whisky din bar și o deschise cu mâinile goale. O bău până la jumătate, dintr-o singură suflare. Se aruncă pe podea, își trase o pernă sub cap și duse din nou sticla la gură. Lichidul auriu i se prelinse pe gât și pe tricou, dar asta nu părea să-l deranjeze. Cedând neputinței care îi măcina trupul, Derek îi luă cu forța sticla și o izbi de perete. Zgomotul o făcu pe Sarah să se ridice în picioare și să țipe necontrolat, când cioburile se răsfirară în jurul ei.

— Ești mulțumit?

Michael îi arătă dezgustat petele de alcool de pe perete, fără să arunce măcar o singură privire în direcția prietenei lor, care începuse să plângă și să-și scuture cu frenezie brațele. Derek nu îndrăzni să se apropie de ea. Înăță unul dintre pachetele de mâncare, scoase capacul și îndreptă recipientul spre Sarah. Ochii ei se intersectară scurt cu ai lui înainte să-i ia pachetul. Se întoarse cu spatele la cei doi băieți șocați și începu să mănânce direct cu mâna, lingându-și degetele și luând îmbucături mari, apăsându-și gura cu palma pentru a înghiți mai repede.

— O să i se facă rău, comentă Michael. Îmi plăcea